

The background features a vertical staff of musical notation with various notes and symbols scattered around it. Some notes are red, some are black, and some are grey. There are also sharp symbols (#) scattered throughout. The word "Starshow" is written in a large, black, cursive font, with the first letter "S" in red. The text is positioned in the upper half of the image.

Starshow

STEFANIE GERYK

Stefanie Geryk

STARSHOW

Všem, kteří věří ve splněné sny.

Stefanie G.

Blair

JAK TO VŠECHNO ZAČALO...

Bylo to zvláštní. Nepodobalo se to mému chování. Jako bych to ani nebyla já. Kdyby někdo věděl, co jsem udělala, nejspíš by mě považovali za jednu z těch tuctových holek. Za tu holku, co je posedlá slavnými a snaží se s nimi za každou cenu zkontaktovat.

Když mi bylo nabídnuto *jeho* telefonní číslo, přijala jsem. Bez jakéhokoli váhání.

Postupoval v té soutěži jen s odřenými ušima. Porotcům se až tak nelíbil, ale nechali *ho* procházet. Stále před sebou měl pořádný kus cesty. Byl teprve na začátku. Tak nějak jsem ale i přesto věděla, že to zvládne až do konce.

Nemohla jsem si nechat ujít ani jeden díl soutěže. Seděla jsem u televize nebo u počítače tak dlouho, dokud soutěžní kolo neskončilo. Zнала jsem každou píseň, co zpíval. Všechny jsem je měla v iPodu a přehrávala je každý, každíčký den.

Jeho hlas mě uklidňoval. Dal mi pohodu a dal mi energii na učení, na cokoliv, co jsem zrovna dělala.

Bylo to jako by mě okouznil. Očaroval.

Máma se mi smála. Viděla, jak na *něm* visím očima. Ale nebrala mě vážně.

Možná by bylo vše jednodušší, kdyby se neznala s *jeho* tetou. A té tetě je jen o pár let víc než mně.

Miriam je dvacet pět a pracuje jako mámina asistentka. Máma je sice jen spisovatelka, a člověk by si myslel, že má hodně volného času na to, aby v pohodě zvládala svoje

povinnosti, ale tak to není. Největší problém má s elektronikou. Naučila se sice dokonale pracovat s textovými dokumenty a zvládá si objednávat věci z internetu, ale co se týče e-mailu a odpovídání na různé zprávy a dělání dalších potřebných prací okolo svých románů, to už jde mimo ni. Miriam jí tak pomáhá udržovat její internetovou stránku, dělá nám pořádek v poště a v máminých věcech. Jsem za ni ráda. Když máma není doma, mám alespoň někoho, s kým si můžu popovídat.

Když nám oznámila, že její synovec, kterému je mimochodem dvacet, postoupil v prvním castingu dál, byly jsme překvapené.

Nikdy se o svém synovci nezmínila. Ani trošičku! A to už u nás pracuje přes čtyři roky. Proto nás překvapilo, že se o *něm* zmínila, až když se dostal do soutěže.

Starshow. Ano, to je název celostátní pěvecké soutěže. Běží už tři roky a má obrovský úspěch. Její první vítěz - Harry Jones - je teď známý po celé zemi. Jeho sladké popové hity lámou srdce jak mladým dívkám, tak starším ženám. Ale ne mně. Já mám poněkud jiný hudební vkus.

Byla to právě Miriam, kdo mi podstrčil *jeho* číslo, a já hloupá přijala.

„Blair?“ Houkla na mě asi před měsícem z pracovny, když jsem se loučila ve dveřích s Jess, mojí nejlepší kamarádkou.

„Jo?“ Nakoukla jsem do pracovny.

„Něco pro tebe mám...“ Mrkla na mě od počítače.

„Co?“ Vlezla jsem za ní zvědavě.

„Sice už to má asi dost lidí, obzvláště od vás ze školy, ale myslela jsem, že přímo ode mě to bude nejjistější,“ posunula ke mně malý přeložený papírek.

Tím *od vás ze školy* měla na mysli moji soukromou školu na Upper East Side. To jsem ještě nezmínila? Omlouvám se. S rodiči totiž bydlíme v jednom z těch bytových hotelových apartmánů. To vše díky tátovi. Je burzovní makléř, hodně cestuje a vydělává opravdu hodně, *hodně* peněz. Nevýhodou toho všeho je, že ho téměř nevidám. Ale on se pokaždé, když se vrátí na pár dní domů, tváří, jako by byl ten nejvzornější táta na celém

světě a snaží se mé city podplatit nejnovější elektronikou. Nestěžuju si, ale místo všech těch darů bych ho raději častěji vídala.

„Co je to?“ Nahrčila jsem nechápavě čelo na papírek, který mi Miriam podala.

„Uvidíš. Myslím, že tobě můžu důvěřovat,“ vrátila se pohledem zpět k obrazovce.

Vzala jsem ten papírek a koukla, co je na něm napsané. Číslo. Okamžitě mi došlo čím.

Přiznávám, že ze začátku jsem se šíleně zaradovala. Srdíčko mi tlouklo jak o život a chtěla jsem radostí křičet. To mě ale po chvíli přešlo. Uvědomila jsem si, že tak budu jedna z těch, co mu poleze do zadku.

„Miriam, tohle nemůžu. Nechci být jako ostatní,“ podala jsem jí lísteček zpět.

„Tak nebuď. Hele, tohle ti dávám já. Věřím ti a vím, jak Sethovi fandíš, takže si s tím lístečkem dělej, co chceš,“ odmítla si lísteček vzít zpět a místo toho mi jej s potutelným úsměvem zastrčila do kapsy s poznámkou: „Klidně si ho jen někam schovej.“

Seth. *Seth Murray*. To je jméno toho muže s dokonalým hlasem, hnědým, na krátko ostříhanými vlasy a překrásnými modro-šedými očima. To je ten, co mě tak okouznil svým překrásným úsměvem, který mu na pravé tváři vždy vytvoří malý nepatrný dolíček, parádní postavou a hlavně svým hlasem. Dokáže zazpívat jemné, hrubé, vysoké i hluboké tóny nebo chrapláky... Prostě cokoliv. A to mě na něm fascinuje.

A tak jsem se dostala k *jeho* číslu.

Ještě ten večer v posteli jsem ten lísteček držela před očima a nemohla uvěřit, jak je nadosah.

Nikomu jsem o tom neřekla. Ani své nejlepší kamarádce. Tutlala jsem to, jak se dalo. Vlastně jsem se ani neodvážila nic udělat. Nic. Nevolala jsem. Nepsala jsem.

Ale pak se vše změnilo...

1. TADY B.

„Páni, jsem zvědavá, jak si dneska povede!“ Zaúpěla Jess, když nám končila škola. Moc dobře jsem věděla, o kom mluví. Zbožňovala Starshow stejně jako já a stejně tak i Setha. Někdy jsme koukaly na vysílání spolu, ale většinu večerů jí zabíraly hodiny klavíru, nebo rande, takže pak musela koukat na reprízu.

Já měla štěstí, že mě rodiče nenutili do žádných takových aktivit. Ano snažili se mě zapsat do dramatického kroužku nebo do hudebního, abych pak prý mohla začít s kreativní částí svého života. Od mala jsem totiž tíhla k umění než k číslům. Táta se mě snažil přesvědčit, ať dám ekonomickému volitelnému předmětu alespoň šanci. Dala jsem a shodilo mi to průměr o celou známku. Dlouho mi pak trvalo, než jsem se dostala tam, kde jsem byla předtím. Od té doby už se mi do žádných mých mimoškolních aktivit nepletli a věřili v můj úsudek.

„To já taky,“ pousmála jsem se.

Dnes jsem se necítila ve své kůži. Byla jsem nervózní, podrážděná, nic mi nevycházelo.

„Nepůjdeme nakupovat? Třeba se ti zlepší nálada...“ Navrhla Jess po chvíli.

„Nemám na to náladu...“ Zakroutila jsem otráveně hlavou. Při představě, že bych se dnes měla prodírat mezi ostatními shoppaholiky se mi dělalo ještě víc na nic.

„No jasný... Máš o něj strach? Přece jen zbývá jen pět kol do konce a ti, co tam jsou, jsou bezvadní. A jak říká porota, Seth by na sobě měl začít makat...“

Ano Jess ho sice zbožňovala, ale pohlížela na něj i z té kritičtější stránky. Pro ni nebyl tak dokonalý jako pro mě.

„Vydrží tam...“ Odporovala jsem jí.

Byla jsem si tím jistá. Ale bála jsem se.

Největším favoritem byl Tom Smith se svým hlubokým hlasem a schopný zazpívat cokoliv ze starých dob. Počínaje Elvisem konče u Eltona Johna. Druhým největším favoritem byl David Scott. Patnáctiletý chichotající kluk s rozsahem takovým, že by se o něm některým hvězdám mohlo jen zdát. Na rozdíl od Toma dokázal udělat show.

Hodně lidí se sázelo, že do finále postoupí ti dva.

Ale finále bylo daleko. Zbývalo ještě několik kol k tomu poslednímu.

Dalšími soutěžícími byli Eve Hoffmanová, William Lawrence a Rose Evansová.

Eve má šíleně vysoký hlas. William je spíš tanečník, než zpěvák. A Rose má spíš na gospelový písničky. Takže je pro mě jistotou, že rocker má před těmito lidmi větší šanci a nemusím se o něj bát. Tak proč jsem byla tak nervózní?

„Páni, nechápu, jak si tím můžeš být vždy tak jistá!“ Zasmála se Jess.

„Já taky ne,“ pokrčila jsem rameny.

„Tobě se vážně líbí!“ Žduchla do mě rýpavě.

„Líbí, nelíbí... Zpívá dokonale,“ zašklebila jsem se na ni.

„Hele a co kdybys z Miriam vytáhla jeho číslo? Je to přece jeho teta a má tě ráda!“ Nadhodila z ničeho nic a mně přeběhl mráz po zádech.

Prozradila jsem Jess jen tolik, že je Miriam jeho teta. Nic víc. Zbytek jsem si nechávala pro sebe. Kdyby Jess věděla, že číslo už mám, šikanovala by mě tak dlouho, dokud by ho ze mě nevytáhla.

„Jess, dej pokoj...“ Zamračila jsem se a snažila se to téma zahnat pryč.

Pomyšlení na ten papírek s jeho číslem schovaný v mé nejoblíbenější knize mě znervózňoval ještě víc.

„Neříkej, že by se ti to nelíbilo!“ Nepřestávala do mě hučet a já nevěděla, jak ji odbýt.

„Líbilo, ale tak hluboko neklesnu!“ Odpověděla jsem jí podrážděně, „Taková nejsem, a ty to moc dobře víš!“

Za námi jsem zaslechla přibližující se kroky.

„Blair!“ Zahalekal Keith a doběhl nás, „Čau Jess,“ dodal ještě napůl pusy a objal mě okolo pasu

„Nazdar Keithe,“ protočila Jess panenky.

Keith byl neodbytný, laskavý, vtipný bývalý přítel. *Můj* bývalý přítel.

Chodili jsme spolu půl roku a já mu pak dala kopačky. Už mě to s ním nebavilo. Měla jsem pocit, že veškeré to škádlení, láska, přitažlivost pomalu vyprchala a zůstali jsme jen my dva. Nic víc. Jenže on rozchod nejspíš nepochopil a pořád se na mě věsí. Jess navíc naprosto nesnáší, když se kluk na holku lepí na veřejnosti. Proto je na něj vysazená.

„Blair, nechceš si večer někam vyrazit? Jen my dva... Romantická večeře...“ Koukal na mě psíma očima.

„Jako bys nevěděl, že Blair má dnes v televizi napínavý program,“ informovala ho Jess otráveně.

„Jednou to můžeš prošvihnout... Kvůli mně...“

„Nemůžu,“ vysmekla jsem se mu z objetí. Začínala jsem nenávidět, když se mě takhle záměrně dotýkal.

Ne, že by byl Keith škaredý. Vlastně to je jeden z těch sexy sladkých kluků, které obsazují do teenage komedií. Blond vlasy, modré oči, jemné rysy, postava podle dívčích představ, hezký a sympatický hlubší hlas... Ale já už ho tak prostě neviděla.

„Ale no tak, Blair, ten tvůj rocker tam stejně vydrží!“ Zaprosil znovu.

„Nikam nepůjdu, Keithe...“ Odsekla jsem podrážděně.

„Hmm... Tak to zkusím jindy. Musím běžet, čeká na mě táta. Na víkend letíme na Havaj...“ Mrkl na mě a vyčkával, co mu na to řeknu.

„Paráda,“ usmála jsem se, „Ale Havaj mi nestojí za to, abych prošvihla Starshow,“ mrknutí jsem mu oplatila. Havaj sice byla Havaj, ale Seth byl Seth.

„Fajn, aspoň jsem to zkusil,“ pokrčil rameny, „Tak v pondělí!“ Houkl na nás ještě, když přebíhal silnici.

„Jasný,“ odpověděly jsme s Jess zároveň a pak si vyměnily otrávené pohledy.

„Ten kluk to snad nikdy nevzdá!“ Zakroutila Jess hlavou.

„Asi ne...“ Povzdechla jsem si.

„Vážně nechceš jít nakupovat? Nemůžu se dívat, jak jsi nabroušená,“ udělala na mě psí oči.

„Ne, dneska ne...“ Stála jsem si za svým, ale přece jen o trochu vyměkla, „Co zítra?“ Pozvedla jsem obočí.

„Tak to by sis měla připravit sílu a energii, zítra to bude odvaz!“ Rozzářila se Jess.

Jen jsem se zasmála.

Jess byla klasický shoppaholic. Potřebovala nakupovat nejlépe každý den. Když se náhodou stalo, že si nic nového nepořídila víc než tři dny, dokázala být pěkně protivná.

Než jsme se rozešly každá do svých domovů, zvonil jí telefon, tak mě nepřekvapilo, že najednou spěchala pryč. Nejspíš to byl zase nějaký nápadník, který ji chtěl vylákat na rande. Neptala jsem se, kdo je to tentokrát. Neřekla by mi to. Dělá s tím tajnosti vždy až do dalšího dne. To mi volá hned brzy ráno, aby se pochlubila s novými zážitky. Můžu jen říct, že občas to její vyprávění opravdu stojí za to. Kdyby sepsala knihu *„Těmto typům se vyhněte obloukem“*, stala by se bestsellerem.

„Jsem doma!“ Zavolala jsem hned, jak jsem otevřela dveře. Byla jsem zvyklá, že mi většinou někdo odpoví, ať to byla máma, Miriam nebo služebná.

„Ahoj!“ Ozval se tentokrát mámin hlas z kuchyně, „Jak bylo ve škole?“

„Nic zvláštního...“ Došla jsem za ní do kuchyně.

Vonělo to tam nádherně.

Jedna z nejlepších věcí na mámě je to, že ji baví vařit! Baví ji péct! A její výtvary chutnají báječně!

„Nic zvláštního?“ Koukla na mě zpoza notebooku. Nejspíš pracovala na své nové knize.

„Ne,“ zakroutila jsem hlavou.

„A co Jess? Dnes nepřišla s tebou?“

Pro mámu jsme byly já a Jess nerozlučná dvojka už od první třídy a vydrželo nám to až do teď. V první přídě jsme ale byly největší rivalky. Nesnášely jsme se. Učitelka nás donutila sedět spolu a pak jsme se stále jen předháněly v tom, kdo je lepší. Která z nás má lepší známky, sešity, propisky, vlasy, oblečení... Prostě všechno. Když jsme jeden den do školy přišly ve stejných šatech, byl to trapas. Pamatuju si to do teď. Ostatní děti se nám smály. My jen stály před sebou a nenávisťně se navzájem prohlížely. Pak se Jessin obličej najednou změnil, ona se usmála a s tím nejvřelejším pohledem mě vzala za předloktí. Už si nepamatuju, co mi říkala, ale splnilo to svůj účel. Ostatní děti nás nechaly být a myslely si, že jsme se tak oblíčky schválně. Od té doby jsme byly nerozlučná dvojka. Nejlepší kamarádky.

„Jess má rande.“

„Blair, zlatíčko, a proč nemáš rande i ty?“ Teď si dokonce i sundala brýle, když se na mě podívala.

„Mohla jsem mít,“ vzala jsem si jablko z mísy.

„A proč ho nemáš?“ Pozvedla obočí, „A polož to jablko, už bude jídlo...“

„Protože to byl Keith, kdo mě zval na večeři,“ položila jsem jablko zpět.

„A co je na Keithovi špatného? Vždyť je to úžasný kluk!“ Vstala a šla vytáhnout jídlo z trouby.

Máma Keithovi vždycky fandila. Přišel jí vychovaný, milý a... No prostě ještě mnoho dalších skvělých přídavných jmen. Byl pro mě podle ní ideální a ona stále nechápala, proč jsem mu dala kopačky.

„Jo, to je, ale trošku se s ním nudím...“ Chystala jsem talíře na stůl.

„To já s tvým tátou občas taky,“ kontrolovala svůj výtvar, „Prostři pro tři, prosím.“

„Táta přijede?“ Rozzářila jsem se. Bylo to zase už měsíc, co se doma ani na okamžik neukázal. Obdivovala jsem máminu povahu. Já bych takové manželství nezvládla...

„Ne, Miriam bude obědvat s námi.“

„Miriam?“ Zeptala jsem se překvapeně. V pátek k nám většinou moc nechodila. Máma jí dávala volno, aby se v klidu mohla koukat na soutěž, tak jako jsme to dělaly my s mámou.

„Ano, potřebuji, aby mi odpověděla na maily, dneska budu celý den sedět nad knížkou a nemám čas se rozptylovat. A některé zprávy jsou staré už dva týdny,“ donesla mísu s masem a bramborami na stůl.

„Ale dnes je...“ Chtěla jsem namítnout, že je dnes soutěž a ona ji sleduje stejně jako já, ale máma mi skočila do řeči.

„Já vím, nezdržím ji tu dlouho, neboj.“

Hned jak to máma dořekla, zazvonil zvonek.

„Jdu tam,“ zvedla jsem se ze židle a šla otevřít.

„Ahoj!“ Rozzářila se Miriam, jak mě uviděla, „Tak co, jak to dnes vidíš?“

„Vyjde to!“ Usmála jsem se.

„No nevím, nevím...“ Mířila rovnou do kuchyně.

Vždy jsme si vyměňovaly svoje pocity těsně před každým kolem. Už se z toho stal rituál.

„Ahoj Miriam,“ pozdravila ji máma.

„Dobrý den,“ pokývla jí Miriam hlavou na pozdrav nesměle i po tolika letech.

„Kolikrát ti mám říkat, že mi máš říkat Gabrielle?“ Usmála se máma.

„Omlouvám se, síla zvyku,“ pokrčila Miriam rameny a nervózně se pousmála.

„Vím, trvalo to dlouho, než jsem ti navrhla tykání,“ máma zase nasadila svůj omluvný výraz, tak jako to dělá pokaždé, když si myslí, že udělala něco špatně.

„Proč jsi na pochybách?“ Posadila jsem se na své místo u stolu a ukončila tak téma *Tykej mi*, které by se jinak neslo jídelnou po celou dobu její přítomnosti.

„Seth mi volal, že se dnes nějak necítí. Celý den je nervózní, nejistý... Má strach z těch popových písní,“ sedla si vedle mě.

„A co si vlastně vybral?“ Vyzvídala jsem.

„Zpívají dvě písničky, popové písničky. Což je pro něho jako pro rockera šílený. Vybral si Jesseho McCartneyho a Justina Timberlakea,“ mračila se Miriam, „Říkala jsem mu, ať si vybere jednu od Michaela Jacksona, ale on že ne, protože to je téma dalšího kola.“

„A co od těch dvou má?“ Lapala jsem po dechu. Ti dva mají úplně jiný hlas, než on!

„Od Jesseho *It's Over* a od Justina *What Goes Around Comes Around*.“

„No...“ Zmohla jsem se jen na tohle... Není divu, že je nervózní!

„Asi tak...“ Přikyvovala Miriam souhlasně.

„A co je za téma ten příští týden?“ Nandávala nám máma jídlo na talíř.

„Král a královna popu,“ povzdechla si.

„To už se nějak zvládne! Když si od Michaela vybere *They Don't Care About Us*, tak to má v kapse!“ Rozzářila jsem se.

„To se do toho kola nejdřív musí dostat,“ strčila si Miriam do pusy kus masa.

„Dostane se,“ řekla jsem teď už ne tak jistě jako předtím.

„Doufejme...“

Miriam odešla ve čtyři. Máma ji u nás zdržela necelou hodinu. Ale to, co mi řekla, mě dohnalo k tomu bláznovství, kterého jsem pak litovala.

Netušila jsem, že jsem si vzala po Miriaminém odchodu do ruky telefon, hledala ten užmoulaný papírek. A ani jsem nevěděla, jak jsem naklikala číslice a vytočila jeho číslo. Skoro jako bych byla v transu. Jako by mě k tomu něco nutilo. Jenže teď, ať už to bylo sebetrapnější, už nešlo zavěsit.

„Haló?“ Ozvalo se na druhém konci.

Jeho překrásný hlubší, přátelský a nervózní hlas mě zaskočil natolik, že jsem chvíli mlčela. „Haló?“ Ozvalo se znovu.

„Ahoj, tady B. Neznáš mě a já v podstatě neznám tebe. Jen jsem ti chtěla říct, že vím, že jsi nervózní a pochybuješ o výběru písní na tenhle večer. Ale můžu tě ujistit, že vím, že na to máš. Jednoduše vím, že se dostaneš až do finále, jen v to musíš věřit i ty...“ Vypadlo ze mě nervózně.

„Kdo volá?“ Jeho hlas byl zaskočený a nedůvěřivý, „Jestli je to zase nějaký otravný novinář, nebo nějaká bláznivá fanynka...“

„Ne, ne, ne...“ Skočila jsem mu do řeči, „Ani jedno. Prostě tě chci dostat do finále, protože vím, že na to máš! Rose umí jen gospelový písničky. William hraje na tančení a Eve má nepříjemný vysoký hlas. Dnes na to máš... A i příště... Jen mi věř,“ položila jsem to. Ruce se mi třásly a srdíčko mi bušilo jako o život. Nemohla jsem dýchat.

Já s ním mluvila! Já s ním vážně mluvila! A on to nepoložil!

Plácla jsem sebou na postel a přemítala v hlavě ten rozhovor. Neřekla jsem něco špatně? Nebylo to trapný?

„Blair, zlatíčko?“ Pohládl mě někdo po vlasech.

„Hmm?“ Zareagovala jsem nepřítomně na své jméno a zamžourala do prostoru. *Co se sakra stalo?*

„Už ti to začíná...“

„Co začíná?“ Protáhla jsem se v posteli a otevřela oči. Musela jsem usnout.

„Starshow,“ pohládila mě máma znovu po vlasech.

„Cože?!“ Vyděsila jsem se a okamžitě vystřelila do obýváku k velké plazmové televizi.

„Usnula jsi, nechtěla jsem tě budit,“ sedla si máma s popcornem vedle mě.

To jsem měla na mámě nejraději. Snažila se držet v obraze. Koukala se mnou na tyhle hloupý televizní programy, poslouchala to, co jsem zrovna poslouchala já a četla to, co

četli všichni okolo. Říkala, že jí to pomáhá držet se reality z profesionálního hlediska. Já ji jen viděla jako tu nejparádnější mámu, kterou si kdokoliv jiný může jen přát.

„Jak dlouho jsem spala?“ Zesílila jsem televizi.

„Nevím, když jsem šla v pět za tebou, už si spala.“

Takže to volání byl jen sen? Díky bohu! Byl to jen sen!

Oddechla jsem si.

Neprovedla jsem žádnou blbost!

„Vítáme vás u dalšího živého přenosu Starshow!“ Uvítal nás Leslie, nejlepší moderátor v Severní Americe.

„Dnes nás čeká šest soutěžících a dvanáct písní! Máte se rozhodně na co těšit!“ Přidala se Alexis, jeho moderátorská dvojice.

Oba jsem znala už z jiných reality show, ale tady byli ještě lepší než obvykle. Zamilovala jsem si je. Nikdy jsem se tolik nepobavila, jako když jsem je poslouchala, nebo se dívala, jaké na sebe dělají obličej.

„Přesně tak, Alexis! Bude to napínavé kolo! Minulé kolo bylo o muzikálových písních a teď tu máme kolo popové. Každý ze soutěžících bude zpívat dvě písně, které si sám vybral. A teď mi dovoďte, abych vám představil porotu!“

Záběr se změnil na čtyři hlavní porotce.

„I dnes tu máme Rogera Peterse, blond'atou Sarah McBainovou, čertici Zoe Morrellovou a našeho nejpřísnějšího bručouna Dereka Wooda,“ představil je všechny Leslie. Všichni postupně řekli dobrý večer a nakonec se kamera vrátila zpět k moderátorům.

„A teď dovoďte, abych vám představila dnešní soutěžící!“ Přidala se Alexis, „Jako první dnes bude zpívat Eve Hoffmanová!“ Ozval se aplaus.

Eve přiběhla na pódium a postavila se na své místo. Byla dokonale nalíčená, její bílá kůže, načervenalé tváře a rty z ní dělaly nevinnou sedmnáctiletou holčičku. Blond'até vlasy měla navlněné a prodloužené, takže jí sahaly až do pasu.

„Jako druhý bude zpívat Tom Smith!“ Ozval se obrovský aplaus.

Tom doběhl vedle Eve se svou jistotou výhry a elegancí.

„Třetí, promiň Alexis, že ti skáču do řeči, bude dnes zpívat Rose Evans!“ Další vlna potlesku.

Rose byla běloška, ale její hlas patřil nějaké dokonalé černošské duši uvnitř ní. V klidu a v naprosté pohodě, mávajíc davu, došla k Tomovi.

„Jistě, že ti to odpouštím, Leslie,“ koukla Alexis na Leslieho otráveně, „Dalším soutěžícím dnes bude Seth Murray!“ Hned jak řekla jeho křestní jméno, ozvalo se šílené ječení a obrovský aplaus.

Nonšalantně doběhl vedle Rose. Ještě předtím stačil udělat pár hloupostí a plácnout si s několika fanoušky.

„Kdo by tomuhle dvacetiletému fešákovi nefandil, vid'te děvčata!“ Zasmál se Leslie.

„Nežárli na něj, Leslie!“ Popíchla ho Alexis.

„Kdo by na něj nežárnil! Ale dost už o Sethovi! Dalším finalistou je David Scott!“

Další záplava jekotu a tleskání.

„A jako poslední dnes bude zpívat William Lawrence!“ Doplnila posledního soutěžícího Alexis.

William udělal cestou několik salt a různé taneční kroky. Byl to sympatický, dvacetiletý, černošský mladík.

„Viděli jste šestici finalistů a teď už nás čeká první pěvecké číslo! Eve Hoffmanová!!!“

Eve Hoffmanová si vybrala první píseň od své oblíbené zpěvačky Pink. Skladba So What vznikla ve chvíli, kdy se zpěvačka rozváděla se svým manželem. Eve Hoffmanová a So What! Představil nám Eve další z moderátorů, kterého jsme neměli možnost vidět.

Eve naběhla na pódium. Energie ji neopouštěla a rozjela to ve velkém.

Jen porotě se to nelíbilo. Není to prý její styl a nehodí se to k její barvě hlasu - s tím jsem musela souhlasit. Pink má hezký, hluboký, chraplavě zabarvený hlas. Eve celou skladbu prakticky proječela.

Po Eve přišel na řadu Tom se skladbou od *Jamese Blunta* - 1973. Perfektní. Dokonalé. Bezchybné. Citově zabarvené. Tak jeho výkon popsala porota.

Rose si vybrala *Battlefield* od *Jordin Sparks*. Hlasově dobře vybrané, ale chtělo by to větší energii. Celkem nuda.

A pak přišel Seth. Poznala jsem první tóny *It's Over* od *Jesseho McCartneyho* a modlila jsem se, aby si věřil, aby to zvládl.

Znělo to dobře! Vážně dobře! Ze začátku byl skladbou nejistý, ale pak se uvolnil. Zvládl to! Bylo to sice trošku jiné, než originál, ale bylo to perfektní!

Jen porota s mým sluchem moc nesouhlasila. Teda až na Zoe, té se to líbilo.

„Porota tě moc nepochválila, Sethe. Co si o tom myslíš ty?“ Přišla za ním Alexis.

„Vlastně mi to je jedno, já jsem byl spokojený a myslím, že jsem to zvládl ještě lépe, než jsem si myslel,“ odpověděl a na tváři měl dokonalý úsměv.

„Takže tě to na příští song nerozhodí?“

„Ani náhodou, mám strážného anděla, který mě před soutěží nakopl, takže dnes z ničeho nemám strach,“ zasmál se.

„Strážného anděla?“ Podivila se Alexis, „Myslela jsem, že jsi volný Sethe, co před námi skrýváš?“ Začala se potutelně usmívat.

„Jen strážného anděla, nikoho jiného,“ nepřestával se smát.

Alexis se už nevyptávala. Oznamila jen jeho soutěžní číslo a uvedla dalšího soutěžícího.

Kdo je ten anděl strážný? Co tím myslíš? Nebo koho? projelo mi hlavou.

Další na řadě byl David, který to rozjel na skladbu *Lollipop* od *Miky*. Bylo to dokonalé, energické a dokonce i já jsem se vrtěla do rytmu.

William si vybral *Kevina Michaela* a jeho *Ain't Got You*. Předvedl parádní taneční výkon a zpěv taky docela ušel.

Druhé kolo proběhlo zhruba stejně. Tentokrát se Setha na toho anděla strážného vyptával Leslie. Ale ani jemu na to Seth nic bližšího neřekl.

Večer zakončil William se songem od *Shayna Warda - If That's Ok With You*. Závěr na zasmání. Rozhodně to nebylo seriózní vystoupení, ale spíš recese.

A do zítřka si jednoduše musím počkat na vyřazování. Neváhala jsem a poslala pár esemesek, aby se neřeklo.

Pořád jsem musela myslet na to, jestli jsem mu doopravdy volala, nebo jestli to byl vážně jen sen.

Něco ve mně mi říkalo, že já to nebyla. Nikdy bych nebyla schopná to udělat. Litovala bych toho!

Ale ve chvíli, kdy jsem se před spaním podívala na mobil a přečetla si tu jednu jedinou sms, která pak změnila celé moje snění, mi bylo všechno jasné.

Volala jsem mu!

Díky, můj anděli strážný...

To je to, co bylo v té sms. A to jediné mě ukolíbalo do bezesného, hlubokého, poklidného spánku...

Seth

2. ANDĚL STRÁŽNÝ

Nikdy by mě nenapadlo, že se do té soutěže dostanu. Vlastně jsem tam šel jen na popud svých spolužáků a tety - Miriam, která je jen o pět let starší než já. Ale když mi řekli: „*Postupuješ!*“ Byl jsem šťastný. Nejšťastnější na světě! Celá rodina se radovala se mnou.

A pak už bylo vše jen na mně.

Proplouval jsem celou soutěží s odřenýma ušima. Měl jsem co dělat, abych se udržel do finálové dvanáctky.

Porota mě tam nechtěla pustit a nakonec mi to vyšlo jako poslednímu.

Dvanáct je tudíž moje šťastné číslo.

Pak už vše bylo jen na fanoušcích, jestli jsem si nějaké získal. A málo jich není. Protože dnes jsem ve finálové šestici.

Nervy mám na dranc. Mám strach, že něco zkažím, protože pop opravdu není můj šálek kávy. Mými žilami teče rocková krev. Avenged Sevenfold, Linkin Park, Buckcherry a podobně... Nový, starý rock, to je moje.

A teď mi dali bojový úkol. Justin Timberlake a Jesse McCartney.

Bezva.

Ano, makal jsem celý týden jak o život! Protože mám z tohoto kola strach. A ne malý. Když to zkažím, jsem adept na vyhazov. To nechci.

Vím, že je tu mnoho lepších zpěváků, než já, ale taky tady nikdo není jako Seth Murray!
A to jediné mě drží při myšlence, že to zvládnou.

V noci jsem nemohl usnout. Zdály se mi samé noční můry. Samé hrůzy o tom, jak mi vypadl text. Jak jsem sebou švihl o zem, cokoliv. A tohle mě ještě víc navnadilo na mou dnešní pochmurnou náladu.

„Sethe! Tak ráda tě slyším!“ Ozvala se Miriam na druhém konci telefonního spojení.

„Ahoj,“ řekl jsem potichu. Volal jsem jí já, tak proč mě to mluvení přešlo?!

„Co se děje?“ Zeptala se starostlivě.

„Nezvládnou to... Mám děsnou trému a jsem nervózní už teď, co budu dělat pak?“ Byl jsem na záchodech. Ve chvíli, kdy jsme všichni měli být v maskérně a postupně se připravovat a vybírat si oblečení.

„Co mi to tu povídáš?!“

„Miriam... Mám tohohle kola plný zuby... Nejsem Justin, ani McCartney!“

„Protože jsi Seth! Seth Murray! A přestaň fňukat! Došel jsi daleko! Fanoušci tě mají rádi! Zbožňují tě! Fandí ti i ta rodina, u které pracuji!“

„Fakt?“ Zašklebil jsem se a nevěřil jí. Říká to jen, aby mě utěšila.

„Jo! Ta jejich holka neprošvihla ještě ani jeden díl vysílání!“

„Kecáš!“ Zasmál jsem se.

„Nekecám! Sethe, seber se! No tak! Ty to zvládneš! Věř mi!“ Chlácholila mě.

„Fajn, zvládnou to. Ale jen proto, že to říkáš ty.“

„Ne, kvůli sobě a kvůli fanouškům!“

„Musím už jít, díky za vyslechnutí...“ Koukal jsem na sebe do zrcadla.

„Jasný, stále u telefonu! Zatím! A drž se!“ Rozloučili jsme se a já položil telefon.

Ještě chvíli jsem tam jen tak stál a koukal na sebe. Nevěřil jsem si. Stále jsem si nevěřil.

Odpoledne jako by bylo celé zamlžené. Nic moc si z něj nepamatuju. Snad jen to lítání z tělocvičny do maskérny a zpět. Byl to šílený den.

A navíc se poslední dobou nemůžu zbavit Eve. Je mi stále za zadkem. Kamkoliv se hnu, jde taky.

Říkal jsem jí, že ji mám rád jen jako kamarádku, ale ona zjevně nechápe. A dnes na to už vůbec nemám náladu! Rozčiluje mě a nechci na ni být hrubý! Kdyby aspoň mlčela. Ale to ne. Ona pořád povídá jako nějaká slepice!

Aaaaaa!

Už at' je tenhle den za mnou...

„Co je ti dneska?“ Sedla si Eve vedle mě v tělocvičně.

„Nic, jen jsem unavenej...“ Zalhal jsem.

„Spal jsi vůbec?“ Zkoumala mě, jako bych byl něco exotickýho.

„Jo, ale ne moc. To ten pop. Není to můj šálek kávy, víš...“ Pousmál jsem se, ale myslel jsem si něco o zadní části těla.

„Chápu...“ Odmlčela se, „Přijedou ti příbuzní?“

„Máma,“ přikývl jsem.

„Mně přijede i babička,“ zasmála se.

„To máš fajn. Bude taky posílat sms?“ Zašklebil jsem se.

„Jistě!“ Rozesmála se.

„Páni, tak to máš nějakou moderní babičku, ta moje s mobilem neumí,“ rýpnul jsem si do ní ještě jednou.

„To víš, měl ji kdo učit,“ usmála se pyšně.

Musel jsem se usmát. Opravdu se usmát. Ta holka byla číslo. Na můj vkus, trochu mladá, nevyspělá, příliš blond'atá a modrooká. Přesně ten typ, který se na mě pořád celý život lepil.

Hodiny s ní ubíhaly rychle. Ani jsem se nenadál a bylo tři čtvrtě na pět odpoledne.

Šel jsem zrovna na záchod, když mi zvonil mobil.

Na displeji jsem uviděl neznámé číslo.

Okamžitě mě napadlo, že to bude nějaký zatracenej novinář, nebo nějaká posedlá fanyнка. Nechtěl jsem to vzít. Vážně ne. Ale pak jsem měl najednou sluchátko u ucha a říkal do něj nepřítomně: „Haló?“ Na druhém konci bylo ticho. Řekl jsem si, že to zkusím znovu a pak to položím.

„Haló?“ Zeptal jsem se ještě jednou.

„Ahoj, tady B. Neznáš mě a já v podstatě neznám tebe. Jen jsem ti chtěla říct, že vím, že jsi nervózní a pochybuješ o výběru písni na tenhle večer. Ale můžu tě ujistit, že vím, že na to máš. Jednoduše vím, že se dostaneš až do finále, jen v to musíš věřit i ty...“ Ozval se z druhého konce sympatický ženský hlas.

Ale tak jako tak jsem si byl jistý, že to je jen další otrava. Jen jsem nechápal, jak může vědět, jak se cítím.

„Kdo volá? Jestli je to zase nějaký otravný novinář, nebo nějaká bláznivá fanyнка...“ Byl jsem podrážděný, ale ona mi skočila do řeči.

„Ne, ne, ne... Ani jedno. Prostě tě chci dostat do finále. Protože vím, že na to máš! Rose umí jen gospelový písničky. William hraje na tančení a Eve má nepříjemný vysoký hlas. Dnes na to máš... A i příště... Jen mi věř,“ položila to. Jednoduše mi to položila.

A mně všechno došlo. Jistě, že na to mám! Proč bych na to neměl? Jen proto, že jsem rocker, odzpívám špatně pár popových songů? To ani náhodou!

Nemám tušení, kdo ta holka byla, ale otevřela mi oči. Vrátila mi zpět bojového ducha!

Nervózně jsem poklepával nohama. Seděl jsem s ostatními v zákulisí. Za chvíli měla přijít řada na mě. Nemohl jsem si vzpomenout ani na jedno slovo z mé první písně. *Tabula rasa... Vymeteno.*

Slyšel jsem, jak Rose přestala zpívat. Ozval se ohromný potlesk. Za chvíli hodnocení poroty. Pak s ní mluvil Leslie. Neslyšel jsem, o čem mluví, neslyšel jsem ani hodnocení. Jen to, jak uvedl moje jméno.

Vstal jsem, ale stále si nemohl vzpomenout na jedno jediné slovo z toho pitomého songu.

Slyšel jsem ječet fanoušky, skandovat moje jméno.

A pak se ozvaly první tóny skladby a já začal zpívat. Najednou mi slova přicházely do úst samy a po chvilce jsem si to začal i užívat. Nervozita ze mě spadla a já v hlavě slyšel hlas té neznámé dívky, co mi volala, mého strážného anděla: „*Dnes na to máš... A i příště... Jen mi věř.*“ Věřil jsem jí. Vážně jsem jí věřil.

Dokončil jsem píseň a postavil se před porotu. Věděl jsem, že jim se to nelíbilo, ale bylo mi to fuk. Lidem se to líbilo!

„No... Sethe... Je mi jasné, že popík není zrovna tvůj šálek kávy,“ začal Derek. Nejprísrnější porotce.

Nesnášel mě. Měl mě za konkurenta. On jako rocker, který už se na moc ve své kariéře nezmůže, mě neměl rád z důvodu, že mám šanci přejít na jeho místo.

„To není,“ přikývl jsem.

„A taky to podle toho vypadalo. Doufám, že se Jessie nedíval, protože by se za tenhle výkon musel dost stydět. Navíc máš úplně jinou barvu hlasu, nechápu, jak tě mohlo napadnout zpívat písničku zrovna od něj... Dneska tě nepotěším. Promiň,“ skončil svou řeč.

Jen jsem přikývl. Počítal jsem s tím. A nerozhodilo mě to.

„Já musím souhlasit s Derekem, Sethe,“ zatvářil se zklamaně Roger, „Dneska to vážně nebylo ono...“

„Děkuju,“ odpověděl jsem ze slušnosti.

„Já musím dodat, že mě to navíc docela nudilo. Normálně mě docela bavíš, ale mám takový dojem, že sis tu písničku ani tak neužil... Prostě sis to odzpíval...“ Pokrčila rameny Sarah.

Tuhle ženskou jsem bytostně nesnášel. Pořád se naparovala a bylo na ní až moc vidět, komu fandí a komu ne. Nebála se to dávat najevo. Bylo mi jedno, že mě nemá ráda. Ale vadilo mi její přetvařování a faleš.

„Díky...“

„No a Sethe...“ Usmála se na mě Zoe. Jediná dobrá duše z poroty, „Já jsem si to užila. A myslím, že to byl dost dobrý výkon na rockera, protože já sama vím, jak je pro lidi, jako jsme my, zazpívat pop. Není to jednoduchý, ale ty si to zvládl perfektně! A nemyslím si, že by se za tebe, za tenhle výkon Jessie styděl! Jen tak dál!“ Mrkla na mě.

„Děkuju moc,“ zasmál jsem se.

Hned poté za mnou doběhla Alexis a objala mě okolo ramen.

„Porota tě moc nepochválila, Sethe. Co si o tom myslíš ty?“ Zeptala se.

„Vlastně mi to je jedno, já jsem byl spokojený a myslím, že jsem to zvládl ještě lépe, než jsem si myslel,“ odpověděl jsem stále s úsměvem na rtech.

„Takže tě to na příští song nerozhodí?“

„Ani náhodou, mám strážného anděla, který mě před soutěží nakopl, takže dnes z ničeho strach nemám,“ rozesmál jsem se

„Strážného anděla?“ podivila se Alexis, „Myslela jsem, že jsi volný Sethe, co před námi skrýváš?“

„Jen strážného anděla, nikoho jiného,“ její otázka mě rozesmála ještě víc. Jistě, že jsem byl volný. A teď jsem ani o žádný vztah nestál. Chtěl jsem dělat hudbu! To byla moje přítelkyně.

Alexis pak jen vyhlásila jméno dalšího a já se odebral do zákulisí.

„Bylo to perfektní!“ Přiběhla za mnou okamžitě Eve a objala mě.

„Dík,“ vysmekl jsem se jí a šel si sednout na pohovku.

„Tak anděl strážný?“ Sedla si vedle mě.

„Jo,“ povzdechl jsem si a snažil se vybavit si ten *její* hlas v telefonu. Uklidňoval mě.

„Kdopak?“ Žduchla do mě.

„Anděl strážný...“ Usmál jsem se.

„Nějaká holka?“ Pozvedla obočí.

„Jen tušení,“ mrkl jsem na ni.

„A-ha,“ zmlkla a já mohl v klidu přemýšlet.

Druhý song se porotě líbil o něco víc. Ale kritika nechyběla. A Leslie byl dotěrnější, než Alexis.

„Teď u tebe taky stál *anděl strážný*?“ Zašklebil se posměšně.

„Jistě,“ přikývl jsem a nic si z toho nedělal, znal jsem na to Leslieho až moc dobře. Prostě jen dělal svoji práci a show pro diváky.

„Porota tě docela pochválila, to tě musel pořádně nakopnout... Nechceš nám říct, jak vypadá?“ Stále se zubil.

„Vlastně ani ne...“ Zakroutil jsem hlavou a zašklebil se na něj.

„Proč? Je to tajné?“

„Kdybych ho prozradil, už by za mnou nemusel stát, víš?“ Řekl jsem potichu a rozesmál jsem se.

„Aha. Tajemství, no jen aby tě brzy neodvezli do blázince...“ Zasmál se Leslie, „Tak to byl Seth Murray se soutěžním číslem dvanáct, jestli chcete, aby postoupil...“

Už jsem ho neposlouchal. Byl jsem myšlenkami úplně jinde. Přemýšlel jsem, jak se *jí* odvděčím.

Než se dostanu k mobilu, tak to ještě chvíli bude trvat. Doufal jsem, že nepůjde tak brzo spát.

Šílený večer. Oddechl jsem si, až když jsem za sebou zabouchl dveře od hotelového pokoje. První, co jsem udělal, bylo, že jsem zalezl pod sprchu. Potřeboval jsem ten stres spláchnout.

Hned jak jsem vylezl a zalehl do postele, jsem koukl na mobil.

Sedmdesát dva zpráv. Deset zmeškaných hovorů.

Bože jak mě tohle rozčilovalo. Bylo mi jedno, když mi psali přes net, ale na mobil? To je ztráta soukromí! A nejlepší jsou ti, co se s vámi léta nebaví a pak vám píšou, jak jste suproví kámoši, že vám fandí a jestli bych jim neposlal podpis, popřípadě je nedostal do přímého přenosu a tak dále...

Všechny nezodpovězený hovory byly neznámý čísla. Jen jediné jsem si uložil - to, které jsem zvedl. Anděl strážný... Přesně tak.

Dlouho jsem přemýšlel, co *jí* mám napsat. A pak mě to napadlo.

Díky, můj anděli strážný...

Stačilo to a přesně to vyjadřovalo to, co jsem cítil.

Pak už jsem jen v těch dvaasedmdesáti esemeskách hledal zprávy od příbuzných a ostatní mazal. Beztak v nich pokaždé bylo to stejné...

Usínal jsem s vědomím, že jsem to zvládl. Zítra to dopadne dobře.

3. POTŘEBUJI PORADIT...

Probudil jsem se asi o půl hodiny dřív, než jsem měl. Tu noc se mi nic nezdálo a byl jsem vyspaný až do růžova. Cítil jsem se sebejistě. Čekal mě dobrý den. Dnes zůstanu ve hře. Prostě jsem to věděl.

Zkontroloval jsem e-maily, odpověděl jsem na pár dotazů od fanoušků, poděkoval jim za podporu a pak koukl na mobil.

Žádná zpráva, žádný zmeškaný hovor.

Zavolá dnes?

Potřeboval jsem slyšet, že to zvládnu. I když jsem to věděl a i když mi to teta každý den opakovala. Byla záhadná a od chvíle, co mi zavolala, jsem na ni stále myslel.

Přemýšlel jsem, co by se stalo, kdybych jí zavolal sám. Zvědavost ve mně bublala. Ale místo jejího čísla jsem vytočil mámino. Zvonilo to. Neuvědomil jsem si, že je teprve půl osmé a ona nejspíš ještě spí. Když telefon nikdo nezvedal, položil jsem ho.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Nudil jsem se. Nesnášel jsem čekání. Pustil jsem si televizi, ale tak brzo v ní nic rozumného nedávali. Knihu jsem dočetl už před dvěma dny a včera jsem neměl čas zastavit se ani pro noviny.

Když mi na dveře zaklepal budíček, oddechl jsem si.

„Jsem vzhůru!“ Zavolal jsem za dveřmi, rychle se oblékl a sešel dolů do jídelny na snídani.

Byl jsem tam první. A hned po mně došla Eve.

„Dobré ráno!“ Přisedla si ke mně s úsměvem na tváři. Ještě niky jsem ji neviděl se mračit. Byla jako sluníčko. Od rána do večera se smála. Nebyla na ní vidět ani kapka nervozity. Ani kapka pochybností.

„Dobré,“ věnoval jsem jí letmý pohled.

„Jak ses vyspal?“ Nalívala si pomerančový džus do sklenice.

„Tak jako už dlouho ne. Co ty?“ Zdvořile jsem udržoval konverzaci, i když jsem se bál, že jí tak dávám zbytečnou naději.

„Ze začátku jsem nemohla usnout a pak se mi zdály takový divný sny,“ zatřásla hlavou.

„Vypadá to, že si ty divný sny našly novou oběť,“ zasmál jsem se.

„Vtipálku,“ vyplázla na mě jazyk.

„Dobré ráno,“ přisedl si k nám David.

„Dobré,“ strkal jsem si do pusy kus croissantu.

„Co je na snídani?“ Rozhlížel se po stole.

David byl srandovný kluk. Když nezpíval, choval se přesně jako já před pěti lety. Ale jakmile jste ho postavili na jeviště, byl jako třicetiletý chlap s hromadou zkušeností a s barvou hlasu, kterou by mu mohl leckdo závidět.

„Croissanty, káva, kakao, kukuřičné lupínky... V podstatě to, co vždycky,“ nakrčil jsem obočí a prohlížel jsem si stůl. Nic nového na něm nebylo. Už několik týdnů jsme měli na švédských stolech tu stejnou nabídku.

„Paráda!“ Sedl si a na talíř si vzal dva croissanty, do hrnku si nalil kakao a s chutí se pustil do jídla.

„Prý dnes pojedeme do města,“ koukala na mě Eve.

„Fakt?“ Pozvedl jsem obočí.

Výlety do města byly vzácné. A většinou byli i v rámci soutěže. Vždy, když jsme si vyrazili, a já se těšil na trochu soukromí, měl jsem za zadkem dva kameramany a jednu kosmetičku.

Předtím, než jsem do soutěže vlezl, mi nikdo neřekl, že to bude tak náročné.

„Včera mi to říkal jeden z pořadatelů soutěže,“ přikývla a nabrala si lžíci kukuřičných lupínků s mlékem.

„A co tam?“ Zeptal se David.

„Nákupy!“ Eve se skoro rozplynula, když na to odpověděla.

„No jo, něco pro holky!“ Zasmál jsem se.

„Budeme mít možnost vypůjčit si něco elegantního na příště z luxusních obchodů,“ modré oči jí přímo zářily.

„A co když se tam jeden z nás nedostane?“ Zapochoyboval jsem.

„Tak se tu róba vrátí zpátky... Asi,“ pokrčila rameny.

„Zajímavý...“ Nakrčil jsem obočí.

Nakupování, ani zkoušení oblečení není zrovna moje oblíbená činnost. Ale když to musí být...

Na nákupy jsme vyrazili v jednu, hned po obědě. Eve nekecala. Dali nám peníze, a ne málo, abychom si nakoupili něco na příští vystoupení. Byl to marketingový tah, ale nebyl vůbec špatný. A taky úkol. Zase nás u toho sledovala kamera a měl to být takový úvodní shot před naším uvedením na pódium. Podmínkou bylo, abychom si vybrali společenské oblečení. Zavezli nás na bulvár s nejdražšími obchody v New Yorku. Prada. Gucci. Dior. Louis Vuitton. Valentino. A mnoho dalších obchodů, kam by mě nikdy v životě nenapadlo vkročit.

„Kam půjdeme prvně?“ Zavěsila se mi za ruku Eve. Nadšení ji stále nepřešlo a já se děsil, že bych s ní měl strávit celé odpoledne. Bohužel jsem měl takový dojem, že se jí opravdu jen tak nezbavím. A to nejspíš až do konce soutěže.

„Je mi to jedno...“ Pokrčil jsem rameny.

„Nenechám tě samotného vybírat oblek. Co Dior?“ Táhla mě do prvního obchodu.

Nemám ponětí, kolik obchodů jsme prošli, kolik obleků jsem si vyzkoušel, ale vím, že poslední obchod, kde už jsem toho měl plný zuby, byl Valentino.

Nevěděl jsem si rady. Eve už si vybrala vážně pěkný šaty v Pradě. Kameraman byl z toho lítání po obchodech snad otrávený víc než já. Říkal, že už neví, kdy má točit a kdy ne. Byl jsem nerozhodný, ale hlavně unavený, otrávený a hladový.

Poslal jsem je, ať jde ještě natáčet Eve. Chtěl jsem být chvíli sám. To jak mi do toho Eve pořád mluvila, mě nehorázně rozčilovalo.

Vybral jsem si sám pár věcí a šel jsem si je zkusit.

Byly to obyčejný černý, elegantní kalhoty, k tomu bílá košile a sako. Ještě předtím, než jsem si oblékl sako, jsem si natáhl kšandy. Když jsem se na sebe podíval do zrcadla, donutilo mě to k úsměvu. Pak jsem si ty kšandy zase sundal a natáhl. Z jednoho regálu kousek ode mě jsem si podal klobouk. Nikdy jsem klobouky nenosil, ale teď mi to přišlo jako dobrý vtip. Jen jsem se nemohl rozhodnout, jestli se ty kšandy k tomu hodí, nebo ne.

Potřeboval jsem radu. Radu někoho nezasvěceného. Někoho zvenčí. Nevím, co mě to popadlo, ale z ničeho nic jsem měl telefon u ucha a volal jsem. Ne tetě, a už vůbec ne mámě.

Zazvonilo to poprvé, podruhé, potřetí, počtvrté... Pak se ozval její hlas.

„Prosím?“ Nejspíš se ani nepodívala, kdo jí volá. V pozadí jsem slyšel mluvit nějakou holku. „Ne, Jess, ty šaty jsou děsný!“ Smála se své kamarádce, „Haló? Kdo volá?“

„Ehm...“ Najednou mi bylo trapně, že jsem jí volal. Měl jsem chuť to položit, ale stejně by zjistila, že jsem volal já, pak by to bylo ještě trapnější. „Ahoj... Tady Seth...“ Odmlčel jsem se.

Na druhém konci bylo hrobové ticho.

Bože, ty jsi ale vůl, Sethe...

Ještě jednou jsem si zkontroloval, jestli jsem vytočil správné číslo.

Nespletl jsem se. Bylo její.

„Ani nevím, co mě to napadlo, jen teď stojím před zrcadlem v jednom z těch luxusních obchodů a...“ Začal jsem breptat a nervózně si přejeť volnou rukou po obličeji. Můj odraz v zrcadle vypadal najednou děsně.

„Chvilíčku, ano?“ Její hlas zněl rozrušeně. A pak jsem jen slyšel, jak mluví na tu holku, co tam byla s ní, „Jess, omluv mě na chvíli, to je máma...“

„Jo, jasný!“ Zaslechl jsem z dálky odpověď.

Chvíle ticha.

„Sethe?“ Zeptala se nevěřicně.

„Jo no... Jsem to já,“ protočil jsem nad sebou panenky a pohledem se vrátil do zrcadla. *Bože, co jsem to za kreténa?!* „Omlouvám se, že volám. Nechci tě rušit...“

„To je v pohodě...“ Stále jako by nemohla uvěřit, že jí volám.

„Ehm... Já...“ Zakoktal jsem se.

„Říkal jsi, že jsi před zrcadlem...“ Napověděla mi, aby mě popostrčila dál.

„Jo... Mám na sobě oblek... Černý kalhoty, bílou košili, vedle mě leží černé sako a na hlavě mám klobouk. Pak jsem si vybral ještě černý kšandy. Připadám si jako totální blázen a...“ Zhluboka jsem se nadechl. Nemohla tušit, co se jí tím blábolením snažím říct. „Potřeboval bych radu, jestli si ty kšandy mám vzít nebo ne,“ vypadlo ze mě nakonec.

Bože ty seš takovej vů!

Neměl jsem jí volat.

Neměl...

„No... A na jakou událost to má být?“ Zeptala se, jako by neznámým klukům radila po telefonu každou chvíli.

„Na příští kolo...“ Povzdechl jsem si.

„To bude večer Krále a královny popu, vid’?“

„Jo...“ Pozvedl jsem obočí v údivu, že to ví.

„Už víš, co budeš zpívat?“ Vyzvídala. Ale neznělo to tak, jak se na to ptají novináři.

„Ne, ještě ne... Ještě je tu dnešní večer...“

„Říkala jsem ti, že mi máš věřit. A navíc bys neměl být tak pesimistický, co se vyřazování týče...“ Vyčetla mi moje zamyšlení, že se třeba do poslední pětky ani nedostanu.

„Promiň...“ Cítil jsem se jako právě pokárané malé dítě.

„Oblek je celý černý?“

„Ano,“ prohlížel jsem se v zrcadle.

„Košile je bílá?“

„Ano,“ odpovídal jsem jak ve školní lavici.

„A klobouk?“

„Černý.“

„Máte být hodně formálně?“ Její hlas zněl zamyšleně.

„Nejspíš tak, aby se to hodilo k tomu, co budeme zpívat...“ neměl jsem tušení, jak moc formální to má být. Nevěděl jsem vlastně nic. Vše zařizovala Eve.

„Hmm...“

Přemýšlel jsem, jak vypadá. Jak se asi tváří? Co si myslí? Její hlas byl dokonalý a já bych ho mohl poslouchat celý den. Byla taky tak krásná? Musela být... Ne že bych byl tak povrchní a záleželo mi na tom, ale na druhou stranu jsem prostě jen chlap. Ženský beztak uvažují stejně.

„Budeš mít kravatu?“ Ozvala se po chvíli.

„Měl bych?“

„Sethe! Ty nemáš vůbec žádnou představu!“ Vyhubovala mi a já se musel trochu pousmát.

„Já vím... Tohle je snad patnáctej obchod. Už si musím vybrat... A Eve mi to zrovna neusnadňuje,“ vykoukl jsem ven z kabinky a zahlídl jsem ji, jak si prohlíží další šaty, i když ty své už měla dávno vybrané a vypůjčené.

„Eve?“ zeptala se překvapeně.

„Jo, pomáhala mi s výběrem...“ Zalezl jsem zpět.

„Asi neúspěšně, co?“ Slyšel jsem v jejím hlase úsměv.

„Přesně tak,“ posadil jsem se na sedátko, shodil klobouk z hlavy a rukou si projel vlasy.

„Fajn... Nech mě přemýšlet...“ Nastala chvílička ticha, „Černý, elegantní boty, černý kalhoty... Sako... Klobouk...“

„Už to tak bude...“ Povzdechl jsem si.

„Kšandy vynechej... Nahrad' je černou kravatou a ta bílá košile bude perfektní. Pak už záleží jen na tobě, jestli kravatu necháš utaženou, nebo volnější...“

„Vážně?“ Postavil jsem se a vyvlíkl se z kšand. Natáhl jsem se pro kravatu a jen ji k sobě přiložil. Byla to klasika, ale vypadalo to dobře.

„Věř mi, bude ti to slušet. Fanyanky budou omdlívat, až tě uvidí,“ zasmála se.

„Doufám, že to nebylo ironický,“ zasmál jsem se taky.

Zase ticho.

Chtěl jsem ji vidět. Chtěl jsem vědět, jak vypadá. Chtěl jsem znát její úsměv. Neměl jsem tušení, proč mi na tom tolik záleží. Neznal jsem ji. Mluvili jsme spolu teprve podruhé a já tak nějak cítil, že nechci, aby to bylo naposledy.

„Ani nevím, jak se jmenuješ...“ Zašeptal jsem.

„Moje jméno není důležitý. Hlavní je, abys věděl, že ti věřím. Tak jako mnoho dalších lidí, tak by sis měl začít věřit taky,“ odpověděla odměřeně.

„Sethe?! Tak co? Máš vybráno?“ Zaslechl jsem Eve.

„Jo, už jdu...“ Zaúpěl jsem. Nemohla si vybrat lepší chvíli.

„Eve?“ Zeptala se ta moje neznámá.

„Přesně tak.“

„Dnes večer to dopadne dobře, věř tomu. A příště taky...“

„Uslyším tě do té doby?“ Vysvlíkal jsem si košili.

„Já...“

„SETHE!“ Zaječela Eve.

„Už jdu!“ Odpověděl jsem jí netrpělivě, „Tak uslyším?“ Vrátil jsem se zpět k telefonnímu rozhovoru.

Byl hluchý... Položila mi to. Přesně tak jako poprvé.

„Sakra!“ Hodil jsem telefon na hromadu mého oblečení, roztáhl jsem závěs od kabinky a opřel jsem se o její rám, „Co kdybys příště byla víc trpělivá?!“ Vyjel jsem rozzlobeně na Eve.

„P-promiň...“ Zůstala na mě zírat.

Stál jsem tam bez trička. Zabírala mě kamera a tý šestnáctiletý holce přede mnou málem tekly sliny.

Klesl jsem pěkně hluboko.

„Měl by ses obléct,“ otočila se Eve jinam.

Jen jsem otráveně zatáhl závěs. Převlékl se a šel objednat to, co jsem si vybral.

„Promiň, že jsem tak naléhala... Ale za půl hodiny máme být zpět v hotelu,“ omlouvala se mi Eve po cestě do auta.

„V pohodě,“ snažil jsem se najít svůj mobil, ale on nikde! Ted' ho nemůžu ztratit! Nejde to! Ne ted'! Ne, když tam mám uložené její číslo.

Posedlost po jejím hlase mě mátl. Nikdy předtím ve mně žádná dívka nevzbudila takovou zvědavost.

„Co hledáš?“

„Mobil, nevíš, kam jsem ho zastrčil?“ Byl jsem čím dál tím nervóznější.

„Nemám ponětí. Ani nevím, že sis ho bral...“ Pokrčila rameny.

„Eve, hodíš mi to prosím do auta?“ Podával jsem jí obal na oblek, „Musím se tam vrátit, asi jsem ho nechal v kabince,“ koukal jsem na ni zoufale.

„Jasný,“ usmála se, vzala mi tašky a já mohl utíkat zpět.

Vešel jsem dovnitř a šel přímo k prodavačce.

„Dobrý den, promiňte, byl jsem tu tak před pěti minutami, asi jsem v kabince nechal mobil, nenašla jste ho?“ Snažil jsem se, abych nevypadal hystericky, ale na tom mobilu teď závisela moje sebedůvěra.

„Ne, nenašla, ale můžete se tam podívat, nikdo tam není,“ usmála se na mě prodavačka mile.

„Díky,“ úsměv jsem jí opětoval a šel se podívat do kabinky.

Ležel tam na zemi. Musel jsem ho shodit, když jsem si bral tričko. Díky bohu... Oddechl jsem si. Ulevilo se mi. Tohle je ta poslední věc, kterou bych teď chtěl ztratit!

„Děkuju moc,“ poděkoval jsem jí ještě jednou a vyrazil z obchodu tak rychle, že jsem si ani nevšiml, že někdo vchází.

Vrazil jsem do nějaké holky. Zhruba stejně staré.

Stoprocentně byla potomkem těch zbohatlíků z Páté avenue.

Jak perfektní život...

Přesně takové lidi jsem nemohl ani vystát. Všichni byli stejně hrubí a povýšení.

„Promiňte, omlouvám se, nechtěl jsem,...“ Pomáhal jsem jí se slušnosti zvedat věci, které jí popadaly, ze země.

Za ní stála ještě jedna taková. Nejspíš kamarádka. Měla co dělat, aby se nezačala smát nahlas.

„To je v pohodě,“ sbírala si po zemi věci z kabelky.

„Vážně jsem nechtěl...“ Podal jsem jí poslední tašku.

Zůstala na mě jen zírat.

„Naschle. Mějte se...“ Znervózněl jsem a utíkal k autu.

Poznala mě? Proto na mě tak zírala?

„Kdes byl tak dlouho?!“ Koukala na mě Eve káravě, „Přijedeme pozdě!“

„Promiň, nemohl jsem ho najít.“

„A už ho máš?“

„Jo...“

Nevím, co bych si bez něj počal, kdybych ho nenašel!

Odpoledne jsem pak volal mámě a Miriam. Čím byl večer blíž, tím víc jsem byl nervózní, i když jsem ve skrytu duše věděl, že to mám v kapse.